

വചനം സ്വാതന്ത്ര്യം

ഗ്രാമീണ ബാങ്കിൽ നിന്ന് കാളിമൂപ്പൻ കാർഷിക വായ്പയെടുത്തത് കുറച്ച് ഏത്തവാഴകൾ കൃഷി ചെയ്യുവാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു. ഗ്രാമ സേവകൻ പരമേശ്വരൻപിള്ളയാണ്. ആവശ്യമായ എല്ലാ ഒത്താശകളും ചെയ്തുകൊടുത്തത്. ആദ്യത്തെ ഒരു വർഷത്തേക്ക് പണം തിരിച്ചടയ്ക്കേണ്ട. പിന്നീട് പന്ത്രണ്ടു മാസ തവണകളായി അടച്ചു തീർക്കണം. സ്വന്തം ഭൂമിയിലല്ല കൃഷി; പാട്ടത്തിനാണ്. സ്വന്തമായുള്ള - വീടിരിക്കുന്ന അരയേക്കർ പുരയിടം ജാമ്യമായി കൊടുത്താണ് പണമെടുത്തിരിക്കുന്നത്. പണം തിരിച്ചടയ്ക്കുന്നതിൽ വീഴ്ചവരുത്തിയാൽ വീട് ജപ്തി ചെയ്തുപോകും.

വായ്പ അഡ്ജസ്റ്റു ചെയ്തു തന്നതിന് ഗ്രാമസേവകന് ഒരു തുക കൊടുക്കേണ്ടിവന്നെങ്കിലും കൃഷി ഭൂമിയിൽ വാഴ വളർന്നുവന്നപ്പോൾ കാളിമൂപ്പൻ സന്തോഷിച്ചു. എന്നാൽ സന്തോഷം അധികനാൾ നീണ്ടു നിന്നില്ല. ഏത്തവാഴകൾ കുമ്പുവിരിഞ്ഞു നിന്ന സമയത്ത് ചീരിയടിച്ച കാറ്റ് മുഴുവൻ വാഴകളെയും നിലംപരിചാക്കി.

ഭൂവുടമ പാട്ടം കിട്ടണമെന്നു നിർബന്ധം പിടിച്ചു. കാളിമൂപ്പൻ കടവും ഇടവും വാങ്ങി പാട്ടക്കാൾ കൊടുത്തു. പണിയെടുത്തു കടം വീട്ടാമെന്ന വ്യവസ്ഥയിലാണ് പലരും കടം കൊടുത്തത്. പിന്നെയും കാളിമൂപ്പന് ഉറങ്ങാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ബാങ്കിൽ നിന്നെടുത്ത പണം തിരിച്ചടച്ചേ പറ്റൂ. എന്തു ചെയ്യും?

ഇടയ്ക്കിടെ ഗ്രാമസേവകൻ പരമേശ്വരൻ പിള്ളയെത്തും. ബാങ്കിലെ പണം അടയ്ക്കുന്നുണ്ടോ എന്നറിയാൻ.

“ഞാൻ എവിടുന്നുടയ്ക്കാൻ സാറെ, എന്റെ കയ്യിൽ ഒരു ചില്ലിയുമില്ല” എന്ന് മുപ്പൻ പറയും. ശരിയാണ്. വല്ലപ്പോഴും കുലിപ്പണിക്കുപോയാൽ കിട്ടുന്ന പണം കുടുംബത്തിലെ ചെലവിനു തികയില്ല. പോരാഞ്ഞ് പാട്ടക്കാശു കൊടുക്കാൻ വാങ്ങിയ കടം പലരും തിരിച്ചു പിടിക്കാനും തുടങ്ങി.

12 മാസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. കാളിമുപ്പൻ ബാങ്കിലെ പണം തിരിച്ചടയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആഗ്രഹമില്ലാത്തല്ല - അതിനുള്ള പാങ്ങില്ല.

ഒടുവിലൊരു ദിവസം ഗ്രാമസേവകൻ കാളിമുപ്പൻ ബാങ്കിന്റെ ഒരു നോട്ടീസ് കൊണ്ടുകൊടുത്തു. വായ്പ വാങ്ങിയിട്ട് രണ്ടു കൊല്ലം കഴിഞ്ഞെന്നും എത്രയും വേഗം പണം തിരിച്ചടയ്ക്കണമെന്നും അല്ലെങ്കിൽ നിയമനടപടികൾ സ്വീകരിക്കുമെന്നുമായിരുന്നു നോട്ടീസ്.

“നിയമനടപടിയെന്നു വെച്ചാൽ ജപ്തിയാ. അല്ലാതെതോന്ന് ! പോലീസ് സുകാരും വരും, വീട്ടിലുള്ള സാധനമെല്ലാം വലിച്ചു പുറത്തിടും. നിങ്ങളും പിടിച്ചു വീട്ടിനു പുറത്താക്കും. വീടടച്ച് സീലുവെയ്ക്കും. എത്രയും വേഗം പണമടയ്ക്കുന്നതാ ബുദ്ധി.” ഗ്രാമസേവകൻ പറഞ്ഞു.

അതാണ് ബുദ്ധിയെന്ന് കാളിമുപ്പനും തോന്നി. എന്നാൽ പണം വേണ്ടെ?

“സാറെ, രക്ഷിക്കണം, എന്നേം കുഞ്ഞുങ്ങളേം വഴിയാധാരമാക്കരുത്. ജപ്തിയില്ലാതെ സാരൊന്നു സഹായിക്കണം.” കാളിമുപ്പൻ ഗ്രാമസേവകന്റെ കരുണയ്ക്കായി അപേക്ഷിച്ചു.

“അയ്യോ, അതിപ്പോൾ ഞാൻ ചിന്തിച്ചാൽ നടക്കുന്ന കാര്യമാണോ? നിങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ശുപാർശ ചെയ്തതിനാൽ ഞാൻ തന്നെ ഇപ്പോൾ കുഴപ്പത്തിലായിരിക്കുകയാണ്.” പരമേശ്വരൻ പിള്ള പറഞ്ഞു.

ഗ്രാമസേവകൻ നിശ്ചയിച്ചാൽ തന്നെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിയും എന്ന് കാളിമുപ്പൻ തോന്നി. അയാൾ വീടിനു പുറകിലേക്കു പോയി, കുടിയിൽ നിന്ന ഒരു ചെറുകുല വെട്ടി ഗ്രാമസേവകന്റെ മുമ്പിലെത്തി. “സാറെ ഇതു സ്വീകരിക്കണം, രക്ഷിക്കണം.” കാളിമുപ്പൻ പറഞ്ഞു.

പിന്നീട് ഇടയ്ക്കിടെ ഗ്രാമസേവകനെത്തും; ജപ്തിക്കാര്യം പറഞ്ഞ് കാളിമുപ്പനെ പേടിപ്പിക്കും. പഴക്കുലയോ, ചേനയോ, കാട്ടുതേനോ ഒക്കെ സ്വീകരിച്ച് മടങ്ങിപ്പോകും.

മാസങ്ങൾ പലതു കടന്നുപോയി. വാങ്ങിയ പണവും ഇത്രയും വർഷങ്ങളിലെ പലിശയും എല്ലാം കൂടി ഇപ്പോൾ അടയ്ക്കേണ്ട തുക വാങ്ങി തതിന്റെ ഇരട്ടിയിൽ കൂടുതലായി എന്നു ഗ്രാമസേവകൻ പറഞ്ഞു.

കാളിമൂപ്പൻ ഇപ്പോൾ ഗ്രാമസേവകനെ കാണുന്നതു തന്നെ പേടിയാണ്. ജപ്തി താമസിയാതെ ഉണ്ടാകും എന്നു തന്നെയാണ് ഗ്രാമസേവകൻ പറയുന്നത്. അത് താമസിക്കുന്നത് ഗ്രാമസേവകൻ ഇടനില നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം. ഇപ്പോൾ കാളിമൂപ്പൻ ഇടയ്ക്കിടെ പള്ളി കൂട്ടമിരിക്കുന്ന കുന്നിന്റെ മുകളിൽ കയറി ഗ്രാമവഴിയിലേക്കു നോക്കും. ജപ്തി ചെയ്യാൻ പോലീസുകാർ വരുന്നുണ്ടോ?

ഒരു ദിവസം സ്കൂളിന്റെ കുന്നിൽ വിഷാദമഗ്നനായി നില്ക്കുന്ന കാളിമൂപ്പനെക്കണ്ട് രവിമാഷ് ചോദിച്ചു: “എന്താ മൂപ്പാ, ഒരു ഭീതിയും വിഷാദവും?”

കാളിമൂപ്പൻ കാര്യമെല്ലാം പറഞ്ഞു. ജപ്തിക്കാര്യം പറഞ്ഞപ്പോൾ കാളിമൂപ്പന്റെ കണ്ണിൽ നിന്ന് നീർക്കണങ്ങൾ ഒഴുകുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

എല്ലാം കേട്ടുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ രവിമാഷ് ചിരിച്ചു- പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. കാളിമൂപ്പന് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല.

“മൂപ്പാ, ആ ഗ്രാമസേവകൻ പരമേശ്വരൻപിള്ള ഇയാളെ പറഞ്ഞു കളിപ്പിക്കുകയാ. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലം വരെയുള്ള എല്ലാ കാർഷിക കടങ്ങളും സർക്കാർ എഴുതിത്തള്ളിയിട്ട് ആറുമാസമായി. അത് പത്രത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. മൂപ്പൻ അറിഞ്ഞില്ലേ? ബാങ്കുകാർ തന്റെ കാര്യം ഉപേക്ഷിച്ചു. ഇനി അവർ ജപ്തിക്കുമൊന്നും വരുകേല.”

കാളിമൂപ്പൻ വാ പൊളിച്ചിരുന്നുപോയി. ഒരു നിമിഷം വേണ്ടിവന്നു അയാൾക്ക് ബോധം തിരിച്ചുകിട്ടാൻ. പിന്നെ അയാൾ എഴുന്നേറ്റു: “ഓഹാ! അതു ശരി. ഇനി ആ ഗ്രാമസേവകനിങ്ങു വരട്ടെ.....ഞാൻ പഴക്കുല കൊടുക്കുന്നുണ്ട്.....ഹും!”

കാളിമൂപ്പൻ തലയുയർത്തി ‘സ്വാതന്ത്ര്യ’ത്തോടെ വീട്ടിലേക്കു പോകുന്നത് രവിമാഷ് നോക്കിനിന്നു ചിരിച്ചു.

എന്താണ് കാളിമൂപ്പനെ ‘സ്വാതന്ത്ര്യ’നാക്കിയത്? “കാർഷിക കടങ്ങൾ എഴുതിത്തള്ളിയ സർക്കാരിന്റെ നടപടി” എന്ന് നാം പറഞ്ഞേക്കാം. സാങ്കേതികമായി ശരിയാണ്. എന്നാൽ, സർക്കാർ കടങ്ങൾ എഴുതിത്തള്ളി ആറുമാസം കഴിഞ്ഞിട്ടും കാളിമൂപ്പൻ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവി

ച്ചിലല്ലല്ലോ. സ്വതന്ത്രനായിരുന്നെങ്കിലും ആ യാഥാർത്ഥ്യം കാളിമുപ്പൻ അറിഞ്ഞില്ല. സത്യം അറിഞ്ഞപ്പോൾ മാത്രമാണ് കാളിമുപ്പൻ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത്.

സത്യം അറിയാത്തതു കൊണ്ടുമാത്രം ബന്ധിതരായി കഴിയുന്ന അവസ്ഥ നമുക്കുമുണ്ടാകാം.

“തന്നിൽ വിശ്വസിച്ച യഹൂദരോട് യേശു പറഞ്ഞു: എന്റെ വചനത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു എങ്കിൽ നിങ്ങൾ വാസ്തവമായി എന്റെ ശിഷ്യന്മാരായി, സത്യം അറിയുകയും, സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുകയും ചെയ്യും.” (യോഹന്നാൻ 8:36).

വിശ്വസിച്ചപ്പോൾ തന്നെ അവർ സ്വതന്ത്രരായതാണ്. പുത്രൻ അവർക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകി. എന്നാൽ ആ സ്വാതന്ത്ര്യം അവർ അനുഭവിക്കുന്നത്, പുത്രന്മാരുടെ സത്യം ‘അറിയും’ വേദം മാത്രമാണ്.

“തന്നിൽ വിശ്വസിച്ച”വരോടുള്ള യേശുവിന്റെ വാക്കുകൾ അവർക്കുള്ള ഉപദേശവും അവർക്കുള്ള വാഗ്ദത്തവുമാണ്. അതിന്റെ കൂടെ കൂടെ കൃത്യമായ പരിഭാഷ ഇങ്ങനെയാണ്.

“എന്റെ വചനത്തിൽ നിലനിന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ നിങ്ങൾ എന്റെ ശിഷ്യന്മാരാണ്. നിങ്ങൾ സത്യം അറിയുകയും, സത്യം നിങ്ങളെ സ്വതന്ത്രരാക്കുകയും ചെയ്യും.”

ശിഷ്യന്മാരുടെ ഒരു പ്രക്രിയയാണ് ഇവിടെ വരച്ചുകാട്ടപ്പെടുന്നത്.

വിശ്വസിക്കുന്നു → വചനത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നു
→ ശിഷ്യരാവുന്നു → സത്യം അറിയുന്നു → സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുന്നു.

ഈ വാക്യത്തിന്റെ ആദ്യഭാഗം ഉപദേശവും രണ്ടാം ഭാഗം വാഗ്ദാനവുമാണ്. ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഒരു കാര്യം കൂടെ ബോധ്യമാകും. വിശ്വസിക്കുന്നവർ മന:പൂർവ്വമായി ചെയ്യേണ്ട കാര്യം - ചെയ്യാവുന്ന കാര്യം- വചനത്തിൽ നില നിൽക്കുക എന്നതുമാത്രമാണ്. വചനത്തിൽ നില നിൽക്കുന്നവനാണ് യഥാർത്ഥ ശിഷ്യൻ. ശിഷ്യൻ സത്യം അറിയും; കാരണം അവൻ വചനത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്. വചനം തന്നെയാണ് സത്യം. (യോഹന്നാൻ 17:17) വചനത്തിന്റെ അറിവിലൂടെ ശിഷ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിക്കുന്നു, സത്യത്തിന്റെ സമ്പൂർണ്ണമായ ഗ്രഹണത്തിനു മുമ്പുതന്നെ - വിശ്വസിച്ചപ്പോൾത്തന്നെ - ശിഷ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചതാണ് എന്നാൽ ആ സ്വാതന്ത്ര്യബോധം അവനു യഥാർത്ഥ്യമാകുന്നത് സത്യം (വചനം) ഗ്രഹിച്ചപ്പോഴാണ്.

നാം സ്വതന്ത്രരാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നാം അറിഞ്ഞേ മതിയാകൂ. ആ അറിവിലേക്കു നമ്മെ നയിക്കുന്നത് വചനമാണ്. വചനത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നവൻ സ്വതന്ത്രനാവുന്നു.

അറിവിലായ്മയുടെ പ്രശ്നം ചിലപ്പറയല്ല. സദുകൃർ കൂടുകൂ ചോദ്യവുമായി യേശുവിന്റെ അരികിലെത്തിയപ്പോൾ യേശു അവരോടു പറഞ്ഞത്: “നിങ്ങൾ തിരുവെഴുത്തുകളെയും ദൈവശക്തിയെയും അറിയാതെകൊണ്ട് തെറ്റിപ്പോകുന്നു” എന്നാണ് (മത്തായി 22:29) തന്റെ ചുറ്റും കൂടിയ യഹൂദന്മാരോട് അവരുടെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നമായി കർത്താവ് പറയുന്നതും അവരുടെ അജ്ഞതയാണ്.

“നിങ്ങളോ, ഞാൻ എവിടെ നിന്നു വന്നു എന്നും എവിടേക്കു പോകുന്നു എന്നും അറിയുന്നില്ല.” (യോഹന്നാൻ 8:14)

“നിങ്ങൾ എന്നെ ആകട്ടെ, എന്റെ പിതാവിനെ ആകട്ടെ, അറിയുന്നില്ല.” (യോഹന്നാൻ 8:9)

“പിതാവിനെക്കുറിച്ച് ആകുന്നു അവൻ തങ്ങളോടു പറഞ്ഞത് എന്ന് അവർ ഗ്രഹിച്ചില്ല” (യോഹന്നാൻ 8:27)

“അറിവിലായ്മ പാപമല്ലല്ലോ” എന്നാണ് ചിലരുടെ ആശ്വാസം. ആയിരിക്കാം അല്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ അറിവിലായ്മ മിക്കപ്പോഴും ക്ഷമിക്കപ്പെടുന്നില്ല. (Ignorance is not always forgiven) ചിലപ്പോഴൊക്കെ അതിനാൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. കർമ്മങ്ങളിൽ പുറത്തിറങ്ങി കളിച്ചാൽ ശിക്ഷ കിട്ടുമെന്ന് തീർച്ച. കർമ്മ്യ നടക്കുന്ന കാര്യം അറിഞ്ഞില്ല എന്നു പറഞ്ഞിട്ടു കാര്യമുണ്ടോ? കർമ്മ്യ പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടതാണ്. അത് അറിയേണ്ടിയിരുന്നു. വചനത്തിൽ നിലനിൽക്കുകയെന്നത് ഓരോ ശിഷ്യന്റെയും ചുമതലയാണ്. അറിവിലായ്മയുടെ ആനുകൂല്യത്തിനായി കാത്തിരിക്കുന്നത് ഒരിക്കലും ആശാസ്യമല്ല. അറിയുകയെന്നത് - വചനത്തിൽ നിലനിൽക്കുകയെന്നത് നമ്മുടെ കടമയും കർത്തവ്യവുമാണ്.

ശിഷ്യൻ എന്തിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യമാണ് പ്രാപിക്കുന്നത്?

യേശു തന്നിൽ വിശ്വസിച്ചവരോടു പറഞ്ഞു: “വചനത്തിൽ നിലനിന്നാൽ നിങ്ങൾ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കും.”

കേട്ടുനിന്നവർ ചോദിച്ചു: സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുമെന്നോ? അതിനു ഞങ്ങൾ അടിമകളല്ലല്ലോ.

അടിമത്തത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അവരുടെ സങ്കല്പത്തിനാണു പ്രശ്നം.

അവരുടെ നോട്ടത്തിൽ അടിമത്തം ഒരു മണ്ഡലത്തിലേ ഉണ്ടാവൂ - രാഷ്ട്രീയ മണ്ഡലത്തിൽ.

യേശു പറഞ്ഞു: നിങ്ങൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത് അതല്ല ('ആമേൻ, ആമേൻ' എന്ന പ്രയോഗത്തിന്റെ അർത്ഥം അതാണ്. ഒരാൾ നമ്മുടെ വാക്കുകൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചാൽ, "ഞാൻ അതല്ല പറഞ്ഞത്, ഞാൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത് ഇതാണ്" എന്നു നാം പറയാറില്ലേ. അതിനുപയോഗിക്കുന്ന ഒരു അരാമ്യ ശൈലിയാണ് 'ആമേൻ ആമേൻ ഞാൻ നിങ്ങളോടു പറയുന്നു' എന്നത്). രാഷ്ട്രീയത്തേക്കാൾ വളരെ ആഴത്തിലാണ് നിങ്ങളുടെ അടിമത്തത്തിന്റെ വേരുകൾ എന്ന് യേശു പറഞ്ഞു. അത് പാപത്തിലാണ്. "പാപം ചെയ്യുന്നവൻ എല്ലാം പാപത്തിന്റെ ദാസൻ ആകുന്നു" (യോഹന്നാൻ 8:34)

പാപം ചെയ്യുന്നവൻ പാപത്തിന്റെ ദാസൻ; വചനത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നവൻ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുന്നു. എന്താണിതിനർത്ഥം?

വചനത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നവൻ പാപത്തിൽ നിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. വചനവും പാപവും വിരുദ്ധചേരിയിൽ നിൽക്കുന്നുവെന്ന് നാം നേരത്തേ കണ്ടു. ആ വസ്തുത ഇവിടെ ഒന്നുകൂടെ ഉറപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ, കുറെക്കൂടെ ആഴമായ ഒരു ചിന്ത ഇവിടെയുണ്ട്.

കർത്താവ് നമ്മുടെ കഴിഞ്ഞകാലപാപങ്ങളെ മോചിച്ചുവെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കും. നാം പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, പാപത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ നിന്നോ?

വിശ്വാസികളിൽത്തന്നെ നല്ലൊരു ശതമാനവും പാപത്തിന് അടിമകളാണ്. "എന്തു ചെയ്യാം! നമ്മൾ ബലഹീനർ, പാപത്തിന്റെ ശക്തിക്ക് അധീനർ, പാപത്തിന്റെ പല്ലുകൾക്ക് ഇരകൾ" എന്നാണ് നമുക്ക് നമ്മെക്കുറിച്ചു തന്നെയുള്ള ചിന്ത. 'വിജയ ജീവിതം അസാധ്യം' എന്ന് പിശാച് ഓരോ ദിവസവും നമ്മോടു പറയുന്നു. ഗ്രാമസേവകൻ കാളിമൂപ്പനെ പേടിപ്പിച്ചതുപോലെ ഓരോ ദിവസവും പിശാച് നമ്മെ 'അടിമകൾ' എന്നു തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ച് കൂടുതൽ ദാസ്യത്വത്തിലേക്കു നയിക്കുന്നു.

എന്നാൽ വാസ്തവമെന്താണ്? പിശാചിന് നമ്മുടെ മേൽ ഇപ്പോൾ അവകാശമൊന്നുമില്ല. പാപം നമ്മോട് അതിനു കീഴ്പെടാൻ ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ നാമതിന് കീഴ്പ്പെടേണ്ട ആവശ്യമില്ല. "പാപത്തിന് നമ്മുടെ മേൽ കർത്തൃത്വം നടത്തുവാൻ - പാപത്തിലേക്ക് നമ്മെ വലിച്ചു കൊണ്ടുപോകുവാൻ കഴിയുകയില്ല" (റോമർ 6:14) എന്ന് പൗലോസ്

പറയുന്നു. അഥവാ, പാപം എന്റെ മേൽ അധികാരം പ്രയോഗിക്കാൻ പരിശ്രമിക്കുമ്പോൾ ഞാനതിന് വിധേയപ്പെടേണ്ടതില്ല. കാരണം, കർത്താവ് എനിക്ക് പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയിൽ നിന്നു (കഴിഞ്ഞകാല പാപങ്ങൾ) മാത്രമല്ല പാപത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ നിന്നു(ഇപ്പോഴത്തെ പ്രലോഭനങ്ങളുടെ ചങ്ങല) കൂടെ വിടുതൽ നൽകിയിരിക്കുന്നു.

അപ്പോസ്തലനായ പൗലോസിന്റെ ചില വാക്കുകൾ അനവസരത്തിൽ വിശ്വാസികൾ ഉപയോഗിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടുണ്ട്.

“ന്യായപ്രമാണം ആത്മീകം; ഞാനോ ജഡമയൻ പാപത്തിനു ദാസനായി വിലക്കപ്പെട്ടവൻ തന്നെ.....എന്റെ ബുദ്ധിയോടു പോരാടുന്ന വേറൊരു പ്രമാണം ഞാൻ എന്റെ അവയവങ്ങളിൽ കാണുന്നു. അത് എന്റെ അവയവങ്ങളിലുള്ള പാപപ്രമാണത്തിന് എന്നെ ബദ്ധനാക്കിക്കളയുന്നു. അയ്യോ, ഞാൻ അരിഷ്ടമനുഷ്യൻ! ഈ മരണത്തിന് അധീനമായ ശരീരത്തിൽ നിന്ന് എന്നെ ആർ വിടുവിക്കും?”(റോമർ 7:14-24)

ഈ വാക്കുകൾ പൗലോസ് റോമാലേഖനമെഴുതുമ്പോഴുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകളാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. സ്വന്തശക്തിയിൽ ന്യായപ്രമാണത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെ അനുസരിക്കുവാൻ പരിശ്രമിക്കുന്ന ഒരു ഹതഭാഗ്യന്റെ ചിത്രമാണ് പൗലോസ് ഇവിടെ വരച്ചു കാട്ടുന്നത്. സ്വന്ത ശക്തിയിൽ പാപത്തിൽ നിന്നും മോചനം പ്രാപിക്കാൻ പരിശ്രമിച്ചാൽ നമ്മുടെ ഗതിയും ഇതു തന്നെയായിരിക്കും.

എന്നാൽ പൗലോസ് ആ വാക്കുകൾ അവസാനിപ്പിക്കുന്നത് അരിഷ്ടന്റെ വിലാപത്തോടെയല്ല, ഒരു ജയാളിയുടെ ആർപ്പുവിളിയോടെയാണ്.

“നമ്മുടെ കർത്താവായ യേശുക്രിസ്തു മുഖാന്തരം ഞാൻ ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു” (റോമർ 7:25) കാരണം, പാപത്തിന് മരണത്തിന്, അധീനമായ ശരീരത്തിൽ നിന്നും എന്നെ വിടുവിക്കുവാൻ യേശു ക്രിസ്തുവുണ്ട്.

നാം ഉയരത്തിൽ നിന്ന് - ദൈവത്തിൽ നിന്ന് - ജനിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ പാപത്തെ ജയിക്കുവാൻ നമുക്ക് ശക്തിയുണ്ട്. “ദൈവത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ചവൻ ആരും പാപത്തിൽ തുടരുന്നില്ല. ദൈവത്തിന്റെ വിത്ത് അവനിൽ വളരുന്നു. ദൈവത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ചതിനാൽ അവൻ പാപത്തിൽ തുടരുവാൻ കഴിയുകയില്ല. അതിന്റെ ആവശ്യമില്ല. (1യോഹന്നാൻ 3:9) ദൈവത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ചവൻ പാപത്തോടു പോരാടാനുള്ള ശക്തിയുണ്ട്.

വചനത്തിൽ നില നില്ക്കുമ്പോഴാണ് ഈ ശക്തി നമുക്കു സ്വന്തമാക്കാൻ കഴിയുന്നത്. ഒരു പക്ഷെ അത് ശിഷ്യത്വത്തിന്റെ ആദ്യ ദിവസം ആകണമെന്നില്ല. പലപ്പോഴും നാം ശിഷ്യരായശേഷവും പാപത്തിൽ വീണു പോയെന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ പാപത്തോടെതിർക്കാനുള്ള ശക്തി കർത്താവ് നമുക്ക് നല്കിയിട്ടുണ്ട്. ആദ്യദിവസം തന്നെ ആ ശക്തി നമുക്കായി ദൈവം ലഭ്യമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ വചനത്തോട് വിധേയത്വം പുലർത്തി വളരുമ്പോൾ ആ ശക്തി നമുക്ക് പൂർണ്ണ അളവിൽ ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയും.

വചനത്തോടുള്ള വിധേയത്വവും പാപത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും ബന്ധപ്പെടുത്തി പൗലോസ് പറയുന്ന ഒരു വാക്യം ശ്രദ്ധിക്കുക.

“ഒരിക്കൽ പാപത്തിന്റെ ദാസന്മാർ ആയിരുന്നെങ്കിൽത്തന്നെയും ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾ വിധേയത്വം പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടുള്ള വചനത്തെ - നിങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപദേശത്തെ - ഹൃദയപൂർവ്വം അനുസരിക്കുവാനും പാപത്തിന്റെ പഴയ അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിച്ചിട്ട് നിങ്ങൾ നീതിക്ക് അടിമകളായിത്തീരുവാനും ഇടയായിത്തീർന്നതോർത്താൻ ദൈവത്തെ സ്തുതിക്കുന്നു.” (റോമർ 6:17, 18)

ഒരിക്കൽ പാപം പറയുന്നത് ചെയ്യുവാൻ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ അവയവങ്ങളെ വിട്ടുകൊടുത്തു. എന്നാലിന്ന് നിങ്ങൾ വിധേയത്വം പുലർത്തുന്ന വചനത്തെ - ഉപദേശത്തെ-യാണ് നിങ്ങൾ ഹൃദയപൂർവ്വം അനുസരിക്കുന്നത്! അതിനുള്ള ശക്തി നിങ്ങൾക്ക് ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു.

യോഹന്നാൻ അപ്പൊസ്തലന്റെ ഒരു പ്രസ്താവനയുടെ കുറിക്കട്ടെ.

“ബാല്യക്കാരേ, നിങ്ങൾ ശക്തരാകയാലും ദൈവവചനം നിങ്ങളിൽ വസിക്കയാലും നിങ്ങൾ ദുഷ്ടനെ ജയിച്ചിരിക്കയാലും ഇതു ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് എഴുതുന്നു. (യോഹന്നാൻ 2:14)

വചനത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്ന - വചനത്തിൽ വസിക്കുന്ന - ശിഷ്യൻ, കർത്താവ് അവനു നല്കിയിരിക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ - പാപത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ നിന്നുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ - അറിയുകയും പാപത്തിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രനാവുകയും ചെയ്യും. ഓരോ പ്രാവശ്യം പാപത്താൽ പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെടുമ്പോഴും - ഒരു പക്ഷെ പാപത്തിൽ വീഴുമ്പോഴും - വചനം നമുക്ക് സാന്ത്വനവുമായെത്തും. പാപത്തിന് നാം അധീനപ്പെടേണ്ടതില്ലെന്നും, പാപത്തോടെതിർത്തു നിൽക്കാനുള്ള ശക്തി നമുക്കുണ്ടെന്നും നമ്മെ

ഓർമ്മിപ്പിക്കും. വചനത്തിൽ നില നിൽക്കുന്നവൻ പാപത്തിൽ നിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കും.

വചനം നൽകുന്ന മറ്റൊരു സ്വാതന്ത്ര്യം പുത്രത്വത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്. പാപത്തിന്റെ ദാസന്മാരായിരുന്നവർ ഇപ്പോൾ പിശാചിന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ നിന്നും ദൈവത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുകയാണ്. ഈ പുതിയ അവസ്ഥയെ 'ദൈവത്തിന്റെ അടിമത്വത്തിലേക്ക്' എന്നു പറയാമെങ്കിലും (റോമർ 6:17,18) നാം യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ അടിമത്തത്തിലേക്കല്ല, ദൈവത്തിന്റെ പുത്രത്വത്തിലേക്കാണ് പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. പുതിയ സ്വാതന്ത്ര്യം പുത്രത്വത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യമാണ്.

ഗോവക്കാരനായ റോബർട്ടിന് കൽക്കട്ടയിലെ ഒരു സന്ദർശനവേളയിലാണ് രണ്ടു വയസ്സുള്ള പുത്രൻ ഡേവിഡിനെ തിരക്കിനിടയിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടത്. കുഞ്ഞിനെ കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള എല്ലാ ശ്രമവും പരാജയപ്പെട്ടു. റോബർട്ട് കൽക്കട്ട പോലീസിൽ പരാതി നൽകി. എന്നാൽ പോലീസും പരാജയപ്പെട്ടു. പല വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടും മകനെപ്പറ്റി ഒരു വിവരവും ലഭിച്ചില്ല. മകനെപ്പറ്റിയുള്ള ഓർമ്മകളിൽ നിന്ന് മോചനം കിട്ടാതെ പിതാവ് ഇടയ്ക്കിടെ കൽക്കട്ടയിലെത്തി. അപ്പോഴൊക്കെ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥരെ കണ്ടു. അനാഥരായ കുട്ടികളെപ്പറ്റി പോലീസിലുള്ള റിപ്പോർട്ടുകളൊക്കെ വിശദമായി പരിശോധിച്ചു. പോലീസ് മേധാവികളിൽ പലരും റോബർട്ടിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളായി. ഏറെ വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം മോഷണക്കുറ്റത്തിന് ഒരു തെരുവുബാലൻ പോലീസ് പിടിയിലായി. ചോദ്യം ചെയ്യലിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന് അവൻ കൽക്കട്ടക്കാരനല്ലായെന്നു തോന്നി. അയാൾ മേലുദ്യോഗസ്ഥനെ വിവരമറിയിച്ചു. റോബർട്ടിന്റെ പരിചയക്കാരനായിരുന്നു ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ. ഒരു പക്ഷേ, വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് കാണാതെ പോയ ഡേവിഡ് ആയിരിക്കാം ഈ കുട്ടി എന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. റോബർട്ട് പറഞ്ഞു. പ്രാകൃത രൂപിയായിരുന്നു ആ കുട്ടി. എന്നിട്ടും പല അടയാളങ്ങളാൽ അത് ഡേവിഡാണെന്ന് റോബർട്ട് തിരിച്ചറിഞ്ഞു. അടുത്ത ദിവസം തന്നെ റോബർട്ട് ഡേവിഡുമായി ഗോവയിലെ വീട്ടിലെത്തി.

കൊട്ടാരം പോലെയൊരു വീട്. തെരുവിൽ വളർന്ന ഡേവിഡിന് എല്ലാം അപരിചിതമായിരുന്നു. അത്താഴം മേശമേൽ വിളമ്പിവെച്ച് വിളിച്ചപ്പോൾ ഡേവിഡ് മടിച്ചു നിന്നു. റോബർട്ട് അടുത്തു ചെന്നു നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ ഡേവിഡ് പറഞ്ഞു: "വേണ്ട സർ!"

“സാറല്ല. ഞാൻ നിന്റെ ‘ഡാഡി’ യാണു മോനെ!” റോബർട്ട് പറഞ്ഞു. കൂടുതൽ നിർബന്ധിച്ചപ്പോൾ അവൻ പ്ലെയ്റ്റിലെ ചോറുമായി നിലത്തു പോയിരുന്നു. - നിലത്തിരുന്നു അവനു പരിചയമുള്ളല്ലോ. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ടാണ് റോബർട്ട് അവനെ കസേരയിലിരുത്തി ഭക്ഷണം കഴിപ്പിച്ചത്.

രാത്രിയിൽ അവനായൊരുക്കിയിരുന്ന കിടക്ക കണ്ട് അവൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. അവൻ അതിൽ കിടന്നിട്ട് ഉറക്കം വന്നില്ല. എന്നാൽ രാവേറെച്ചെല്ലും വരെ ഡാഡി അടുത്തു കിടന്ന് അവന്റെ ബാല്യകാല കൂസ്യതികളെപ്പറ്റി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവൻ എല്ലാമൊന്നും മനസ്സിലായില്ലെങ്കിലും അവൻ പതിയെ റോബർട്ടിനെ പിതാവ് എന്ന നിലയിൽ അംഗീകരിക്കുകയായിരുന്നു.

ക്രമേണ ഡേവിഡ് റോബർട്ടിനെ ഡാഡി എന്നു വിളിച്ചു തുടങ്ങി. ഭവനത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ഇടപെടാൻ തുടങ്ങി; തന്നെത്തന്നെ ആ ഭവനത്തിലെ അംഗമായും അവകാശിയായും കാണാൻ തുടങ്ങി.

ഡേവിഡിന്റെ രീതിക്കും ഭാവത്തിനും വ്യത്യാസം വന്നു തുടങ്ങി. അവൻ തീർത്തും റോബർട്ടിന്റെ കൂട്ടിയായി. ഇടയ്ക്കിടെ അവൻ കണ്ണാടിയിൽ പോയി നോക്കും; റോബർട്ടിന്റെ രൂപത്തോട് തനിക്കുള്ള സാദൃശ്യം നോക്കി സംതൃപ്തിയടയും.

ഡേവിഡ് കാലക്രമത്തിൽ റോബർട്ടിന്റെ മകനായി രൂപാന്തരപ്പെടുകയല്ല; അവൻ എന്നും റോബർട്ടിന്റെ മകനായിരുന്നു. എന്നാൽ പിതാവുമൊത്തു താമസിച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടും ഏറെക്കഴിഞ്ഞാണ് അവൻ പുത്രനെന്ന ബോധ്യത്തിലേക്കും പുത്രത്വത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കും വന്നത്. ആ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് അവനെ നയിച്ചത് നല്ല ആഹാരവും പട്ടുമെത്തയും ഒന്നുമല്ല; അവന്റെ പിതാവിന്റെ വചനങ്ങളാണ്. പിതാവിന്റെ വാക്കുകളിലൂടെ അവൻ പുത്രത്വം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു.

“നാം ദൈവത്തിന്റെ മക്കൾ എന്ന് ആത്മാവു താനും നമ്മുടെ ആത്മാവോടു സാക്ഷ്യം പറയുന്നു.” (റോമർ. 8:16).

ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവ് നമ്മുടെ ആത്മാവോടു പറയുന്ന സാക്ഷ്യം - വചനം- ആണ് നമ്മുടെ പുത്രത്വത്തെപ്പറ്റി നമുക്കുള്ള ഉറപ്പ്. വചനമാണ് നമുക്ക് പുത്രത്വത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവമാക്കുന്നത്. പിന്നീട് ആ വചനത്തിനായി നാം കാതോർത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യും. “ദൈവസന്തതിയായവൻ ദൈവവചനം കേൾക്കുന്നു” (യോഹന്നാൻ 8:47)

ഡേവിഡിനോട് ആദ്യം റോബർട്ട് സംസാരിച്ചപ്പോൾ അവൻ പേടിച്ചു. പിതാവായിരുന്നിട്ടുകൂടെ അവൻ റോബർട്ടിനെ 'സാർ' എന്നാണു വിളിച്ചത്. എന്നാൽ, വചനം അവനെ പുത്രത്വത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കു നടത്തി. ഇപ്പോഴവൻ റോബർട്ടിന്റെ വാക്കുകൾക്കായി കാതോർക്കുകയാണ്. പിതാവിന്റെ വാക്കുകൾ കേൾക്കാനും അനുസരിക്കാനും കഴിയുന്നത് ഒരു ഭാഗ്യമായി അവൻ കണക്കാക്കുന്നു.

അടുത്തതായി വചനം ഭാവിയുടെ ആശങ്കകളിൽ നിന്ന് നമുക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നു.

മാനുഷികമായി നമുക്ക് ഭീതികൾ ഏറെയുണ്ട്. എന്നാൽ വചനത്തിന്റെ വാഗ്ദാനങ്ങൾ കർത്താവിന്റെ കരങ്ങളിൽ നാം സുരക്ഷിതരാണെന്ന ബോധം നമുക്കു നൽകുന്നു. "എന്റെ വചനം പ്രമാണിക്കുന്നവൻ മരണം കാണുകയില്ല" എന്ന് യേശു പറയുന്നു. (യോഹന്നാൻ 8:51)

മരണത്തോളം ഭീതിതമായ ഒന്നുമില്ല - പ്രത്യേകിച്ച് മരണാനന്തര ജീവിതം. അനിശ്ചിതത്വത്തിന്റേതാണെങ്കിൽ ! എന്നാൽ, കർത്താവിന്റെ വചനം മരണാനന്തരജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് സന്തോഷകരമായ ഒരു പ്രത്യാശ നൽകുന്നു.

ക്രിസ്തീയ ജീവിതം എന്നത് മരണാനന്തരം തുടങ്ങുന്ന ഒന്നല്ല. അത് ഇവിടെ, ഈ ഭൂമിയിൽ ആരംഭിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ അത് ഈ ഭൂമിയിൽ ഒടുങ്ങുന്നതല്ല. അത് മരണാനന്തരവും തുടരുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് കർത്താവ് നമുക്ക് വാഗ്ദത്തം ചെയ്ത ജീവനെ 'നിത്യജീവൻ' എന്നു വിളിക്കുന്നത്. അത് ഈ ലോകത്തിൽ തുടങ്ങുന്നതും വരും ലോകത്തിൽ തുടരുന്നതുമാണ്. ആ വചനത്തിന്റെ മാധുര്യവും ശക്തിയും അറിഞ്ഞതിനാലാണ് പത്രോസ് യേശുവിനോട്: "കർത്താവേ, ഞങ്ങൾ ആരുടെ അടുക്കൽ പോകും? നിത്യജീവന്റെ വചനങ്ങൾ നിന്റെ പക്കൽ ഉണ്ട്" (യോഹന്നാൻ 6:68) എന്നു പറയുന്നത്.

വചനം നൽകുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത മാനങ്ങളെപ്പറ്റി ആ ലോചിച്ചുനോക്കൂ!! അതു നമ്മെ പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയിൽ നിന്ന് സ്വതന്ത്രമാക്കുന്നു; പാപത്തിന്റെ ശക്തിയിൽ നിന്ന്, പ്രലോഭനങ്ങളുടെ ദാസ്യത്വത്തിൽ നിന്നുപോലും സ്വാതന്ത്ര്യം നൽകുന്നു. പിശാചിന്റെ അടിമത്തത്തിൽ നിന്ന് വിടുവിച്ച് ദൈവം നമ്മെ പുത്രത്വത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കാണ് കൊണ്ടുപോകുന്നത്! അവിടുത്തെ ഭവനത്തിൽ അവിടുത്തോടൊത്തു വസിക്കുമ്പോൾ നാം ഭാവിയുടെ ആശങ്കകളിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രാപിക്കുന്നു.

